

XX.

Ч А Й К А.

Вечерна тишина.

По гладката морска ширъ трепти вечерно сияние; необятното небе, на чийто дадеченъ небосклонъ е подала рогче нова мѣсечина, се оглежда замечтано въ водата. А тамъ край пѣсъчливия брѣгъ се мѣрка подскрижена чайка, дирѣйки сѣкашъ леговище. Лута се и пищи. И тревожниятъ ѝ писъкъ като вечерна молитва на прокуденъ странникъ, се дави въ далечинитъ на безпрѣдѣлни простори.

Азъ гледамъ отъ брѣга и стори ми се, че морето съ безбрѣжнитъ си води, небето съ своитѣ необятни небосклони — цѣлата вселена е моята душа, а тая самотна чайка е тжгата ми по роденъ край. И когато чайката се снишаше до смѣлченитѣ води, сѣкашъ да се гурне въ морето — гърдитъ ми се свиваха отъ страхъ. че нѣкакво незнайно чудовище ще подаде глава изъ тъмни глѣбини и ще погълне бѣлата птица. И щомъ чайката се възземе на горѣ и по бѣлитъ ѝ крила трепваха багритъ на гаснещитъ лжчи — олекваше ми на гърди.

Чайката бѣше моята мечта по блѣнуванъ животъ; а моя животъ въ миналото се топли отъ грѣйката на бащино огнище, въ бждащето се озрава отъ жаждата да работи за родъ и родина.

Далечъ отъ родната земя, азъ тжгувахъ край чужди брѣгове за бащина страна.